

Vojeslav Molè: *proizvajalec je verjetno slabših stvarek, nego je*

Venus Anadiomene.

Smejočimi se rožami odeni
oltar moj beli, potnik jasnolasi,
in s trtjem in bršljanom ga okraši
boginji večni Anadiomeni.

*Schaumgeborene
Lübke*

Glej, vsi pozabljeni so, vsi bogovi,
vse je zakril, prerasel mah stoletij,
le jaz leskečem sredi bogokletij
nesmrtna nad ginečimi rodovi.

Glej žrtvenik: na njem mi vse daruje
cvetočih src najčudežnejše sanje
in vse solze, ki kanile so vanje,
in vse opoje, neljubečim tuje.

Resnice iščeš, potnik jasnolasi?
Vse vzkliko iz Ljubezni je in Smrti . . .
In vse lepote so le moji vrti,
a vse tišine — moje sestre krasi.

Drhteč poljubi sneg mi belih grudi!
Naj radost spremlja te skoz zlate zarje,
naj gre ljubezen s tabo skoz viharje,
naj se najslajših ust ti čaša nudi.

A ko večerna zažare nebesa,
naj vaju sprejme sestra Smrt z družico,
nad skupno žarnico pa naj pravljice
ljubezni vitka zašumi cipresa . . .

